

21 Ιουλίου, 1995

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146, 28 ΚΑΙ 35 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

USMAN IBNE MUSHTAQ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 251/94)

-
- 5 Αλλοδαποί — Απέλαση — Ανάλυση νομολογίας — Το Άρθρο 10 του πε-
ρί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 και οι Κανονι-
σμοί 9 και 11 του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Κανονι-
σμών (Κ.Δ.Π. 980/72) — Μεγάλη η σχετική διακριτική ευχέρεια του
Λειτουργού Μετανάστευσης — Ακόμα μεγαλύτερη σε περίπτωση επί-
κλησης λόγων ασφαλείας — Φύση της απέλασης — Διοικητικό μέτρο
που δεν απαιτεί ποινική καταδίκη.
- 10 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αλλοδαποί —
Απέλαση — Έλεγχος της απόφασης περί απελάσεως από το Δικασ-
τήριο — Η απαίτηση καλοπιστίας της διοίκησης — Συνέπειες.
- 15 Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Αιτιολογία — Έννοια και
περιεχόμενο.
- 20 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αλλοδαποί —
Απέλαση — Επίκληση ανεπανόρθωτη βλάβης του απειληνομένου
— Χρήζει αυστηρής αποδείξεως — Βάρος στον αιτητή — Οι περι-
στάσεις στην κριθείσα περίπτωση και η μη απόδειξη ανεπανόρθω-
της βλάβης από τον αιτητή.

Ο αιτητής ζήτησε την ακύρωση της απέλασής του από την Κύ-
προ η οποία ακολούθησε τη σύλληψή του χωρίς άδεια παραμονής
και υπό συνθήκες διάπραξης σοβαρών αδικημάτων απομένων και

της κρατικής ασφάλειας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Από το Άρθρο 10 του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 και τους Κανονισμούς 9 και 11 των περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Κανονισμών του 1972 (Κ.Δ.Π. 980/72), είναι φανερό ότι έχει δοθεί στον Λειτουργό Μετανάστευσης μεγάλη διακριτική ευχέρεια επί θεμάτων εισόδου, παραμονής και εργασίας αλλοδαπών, ευχέρεια που συνάδει με την κυριαρχία του κράτους.

Στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η απόφαση απέλασής του είναι παράνομη αφού ελήφθη καθ' υπέρβασην εξουσίας. Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι παραγνωρίστηκε το Σύνταγμα και οι διεθνείς συμβάσεις, καθώς και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και ότι η διοίκηση ενήργησε με πλάνη περί τα πράγματα. Από την ανάλυση της νομολογίας είναι φανερό ότι ο ισχυρισμός του αιτητή δεν ευσταθεί. Από το σύνολο των ενώπιον του Δικαστηρίου στοιχείων δεν φαίνεται να παραγνωρίστηκαν είτε το Σύνταγμα, είτε οι διεθνείς συμβάσεις ή η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Η διοίκηση έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια να διατάξει την απέλαση οποιουδήποτε αλλοδαπού και η σχετική απόφαση, εφόσον ασκείται καλόπιστα, δεν μπορεί να ακυρωθεί από το Δικαστήριο. Στην παρούσα υπόθεση δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ότι η διοίκηση ενήργησε είτε παράνομα, είτε χωρίς καλή πίστη.

Από το φάκελο που κατατέθηκε δεν φαίνεται να επιλοχώρησε στην απόφαση του Λειτουργού Μετανάστευσης οποιαδήποτε πλάνη. Ο Λειτουργός Μετανάστευσης κατέληξε στην απόφαση να απελάσει τον αιτητή ύστερα από τη σύλληψή του, ενώ επέβαινε με άλλους κλοπιμαίου οχήματος. Έχει τεθεί από τον ευπαιδευτο συνήγορο του αιτητή ότι ο αιτητής θεωρήθηκε από τη διοίκηση ύποπτος διάπραξης αδικήματος, αλλά δεν βρέθηκε ένοχος από Δικαστήριο.

2. Η απέλαση δεν αποτελεί τιμωρία, αλλά διοικητικό μέτρο που συνίσταται στη διαταγή προς αλλοδαπό να εγκαταλείψει τη χώρα και συνεπώς για σκοπούς απέλασης δεν απαιτείται καταδίκη.
3. Όταν η διοίκηση επικαλείται λόγους ασφαλείας, η διακριτική της ευχέρεια να επιτρέψει ή όχι την παραμονή αλλοδαπού στο έδαφος

της Δημοκρατίας γίνεται ακόμα πιο πλατειά.

- 5 4. Στο φάκελο της παρούσας υπόθεσης υπάρχουν διάφορα στοιχεία στα οποία το διοικητικό όργανο βασίστηκε για έκδοση της απόφασής του. Εξέταση του περιεχόμενου του φακέλου δείχνει ότι τα στοιχεία αυτά ήταν επαρκή για αιτιολόγηση της απόφασης απέλασης του αιτητή.
- 10 5. Τέλος ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η μη ακύρωση της πράξης απέλασής του θα έχει καταστρεπτικές συνέπειες στις σπουδές του. Η πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης χρήζει αυστηρής απόδειξης. Ο αιτητής θα πρέπει να αποδείξει την ύπαρξη σοβαρού και συγκεκριμένου κινδύνου.
- 15 Στην παρούσα υπόθεση, εκτός από τον αόριστο ισχυρισμό ότι η απέλαση θα επηρεάσει τις σπουδές και το μέλλον του αιτητή, κανένα στοιχείο δεν είχε προσαχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, δύσκολα θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί με τα συγκεκριμένα περιστατικά, ισχυρισμός για ανεπανόρθωτη βλάβη
- 20 λόγω της απέλασής του, αφού σίγουρα η Κύπρος δεν είναι η μοναδική χώρα στην οποία ο αιτητής θα μπορούσε να εξασφαλίσει κάποια μόρφωση.

25 *Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Moyo and Another v. Republic (1988) 3 C.L.R. 976,*
- 30 *Suleiman v. Republic (1987) 3 C.L.R. 224,*
- Republic v. Georghades (1972) 3 C.L.R. 594,*
- Matsas v. Republic (1988) 3 C.L.R. 1448,*
- 35 *Amanda Marga Ltd v. Republic (1985) 3 C.L.R. 2583,*
- Uckac (1988) 1 C.L.R. 271,*
- 40 *Karaliotas v. Republic (1987) 3 C.L.R. 1701,*
- Tabalo v. Republic (1988) 3 C.L.R. 2353,*
- Georghiou v. Republic (No.2) (1988) 3 C.L.R. 411,*

- Leventis v. Republic and Others* (1988) 3 C.L.R. 2483,
- Moyo and Another v. Republic and Others* (1988) 3 C.L.R. 1203,
- Mohamed v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 2072, 5
- Fong Yae Ting* 149 [1893] U.S. 698,
- Dogan v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 716, 10
- Δημοκρατία v. Χατζηγεωργίου* (1994) 3 Α.Α.Δ. 574,
- Radwan v. Δημοκρατίας* (Αρ. 2) (1989) 3 Α.Α.Δ. 1164,
- Alicihan Kilic v. Switzerland*, Αρ. 12364/86, *European Commission of Human Rights, Decisions and Reports* 50, February 1987, σελ. 280, 15
- Bokoko Kalema v. France*, *European Commission of Human Rights Decisions and Reports* 53, October 1987, σελ. 254. 20

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Λειτουργού Μετανάστευσης για απέλαση του αιτητή από την Κύπρο, ημερομηνίας 29.3.94. 25

Π. Μόντη για Θ. Μόντη, για τον Αιτητή.

Μ. Τσαγγαρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση. 30

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής αξιώνει δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα η απόφαση του Λειτουργού Μετανάστευσης για απέλασή του από την Κύπρο, ημερ. 29.3.1994. Ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η ρηθείσα απόφαση είναι παράνομη αφού ελήφθη καθ' υπέρβαση εξουσίας και κατά παράβαση της εκ του νόμου παρεχομένης αρμοδιότητας ή εξουσιοδότησης. 35 40

Ο αιτητής είναι Πακιστανός υπήκοος ηλικίας 28 χρονών. Έφτασε για πρώτη φορά στην Κύπρο στις 5.10.1993 και έκτοτε φοιτούσε σε τοπικό κολλέγιο στη Λευκωσία. Αρχικά εξασφάλι-

σε προσωρινή άδεια παραμονής μέχρι 19.10.1993. Αργότερα αποτάθηκε για ανανέωση της άδειας, αλλά η αίτησή του παρέμεινε σε εκκρεμότητα. Μέχρι την ημέρα της σύλληψής του η άδεια παραμονής του δεν είχε ανανεωθεί. Στις 18.3.1994, ο αιτητής με άλλους τρεις αλλοδαπούς θεάθηκαν να εισέρχονται με αυτοκίνητο στην αυλή του τεμένους Ομεριέ στην οδό Τρικουπτή, στη Λευκωσία. Σχετικός έλεγχος από τον επί καθήκοντι αστυνομικό φρουρό του τεμένους έδειξε ότι το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν ήταν κλοπιμαίο και έφερε πλαστές πινακίδες. Όλοι οι επιβαίνοντες του αυτοκινήτου συνελήφθηκαν και την επομένη εκδόθηκε, για διευκόλυνση των ανακρίσεων, διάταγμα εξαήμερης κράτησής τους. Εναντίον τους εξετάστηκε υπόθεση διάρρηξης και κλοπής καθώς και κατοχής εκρηκτικών υλών. Αργότερα και συγκεκριμένα την 1.4.1994, ο αιτητής και άλλοι δύο από τους επιβάτες του οχήματος, απελάθησαν από την Κύπρο.

Ο αιτητής προβάλλει επίσης τον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι παράνομη επειδή στερείται αιτιολογίας ή επαρκούς αιτιολογίας. Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι η διοίκηση παραγνώρισε ουσιώδη στοιχεία και ενήργησε με πλάνη περί τα πράγματα. Άλλος ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι παραγνώριστηκε το Σύνταγμα και οι διεθνείς συμβάσεις που δεσμεύουν την Κυπριακή Δημοκρατία, ενώ το νομικό καθεστώς με βάση το οποίο θα έπρεπε να εξεταστεί η περίπτωση του αιτητή είναι "η περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών Κανονισμών και οι πρόνοιες των Άρθρων 32, 22 και 15 του Συντάγματος, η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Σ.Α.Δ.) και το Διεθνές Σύμφωνο περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων". Τέλος γίνεται ισχυρισμός ότι η μη ακύρωση της πράξης απέλασης, λόγω της διακοπής των σπουδών του, θα έχει καταστρεπτικές συνέπειες στη μόρφωση και σταδιοδρομία του.

Κάθε απόφαση απέλασης αλλοδαπού αποτελεί διοικητική πράξη και υπόκειται σε έλεγχο σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος. Σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105, η διακριτική ευχέρεια του κράτους να απελαύνει αλλοδαπούς είναι ευρεία αλλά όχι απόλυτη, αφού η διοίκηση είναι υποχρεωμένη να ενεργεί καλόπιστα. Εφόσον η διακριτική ευχέρεια του κράτους εξασκείται καλόπιστα, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει, ούτε να αμφισβητήσει περαιτέρω την απόφαση (*Moyo and Another v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 976). Υπέρ της διοίκησης υπάρχει πάντα το μαχητό τεκμήριο ότι ενήργησε καλόπιστα. (*Suleiman v.*

The Republic (1987) 3 C.L.R. 224, 227).

Η υποκειμενική εκτίμηση των γεγονότων από τη διοίκηση δεν υπόκειται στον έλεγχο του ακυρωτικού δικαστηρίου. Το Δικαστήριο μπορεί να επέμβει στα γεγονότα και την εκτίμηση τους, μόνο αν λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία στο σύνολό τους, τα συμπεράσματα της διοίκησης δεν είναι εύλογα, ή είναι αποτέλεσμα πλάνης περί τα πράγματα ή το νόμο, ή αν η διοίκηση έχει υπερβεί τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας. (Βλ. *Republic (Public Service Commission) v. Georghiades* (1972) 3 C.L.R. 594, *Matsas v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 1448).

Τόσο η ευρεία εξουσία του κράτους για απέλαση αλλοδαπών, όσο και το δικαίωμα άρνησης εισόδου σε αλλοδαπό συνάδει με την έννοια της εδαφικής κυριαρχίας. (*Amanda Marga Ltd v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2583). Άλλη έκφραση της εξουσίας του κράτους και της εδαφικής του κυριαρχίας αποτελεί και το δικαίωμα της πολιτείας να καθορίζει και το χρόνο παραμονής αλλοδαπού στη χώρα.

Ακόμα και σύμφωνα με τις αρχές του Διεθνούς Δικαίου, η αποδοχή αλλοδαπών από ένα κράτος αποτελεί θέμα διακριτικής ευχέρειας. Τηρουμένων οποιωνδήποτε δικαιωμάτων που δυνατόν να παρέχονται σε αλλοδαπό δυνάμει διεθνών συνθηκών ή διμερών συμφωνιών, κανένας αλλοδαπός δεν κέκτηται αυτοδικαίως το δικαίωμα εισόδου και παραμονής σε μια χώρα. Κάθε κράτος ασκεί την εδαφική του κυριαρχία επί όλων των προσώπων που βρίσκονται στην επικράτειά του, είτε αυτά είναι υπήκοοί του είτε αλλοδαποί, δεν υπέχει δε οποιανδήποτε υποχρέωση να επιτρέψει την είσοδο, ή την παραμονή οποιουδήποτε αλλοδαπού στο έδαφός του. (*In Re Uckac* (1988) 1 C.L.R. 271). Όταν αλλοδαπός εισέρχεται στην επικράτεια κράτους, υπάγεται στην κυριαρχία του, υπόκειται στη δικαιοδοσία του και είναι υπεύθυνος για όλες τις πράξεις που διαπράττει επί του εδάφους του συγκεκριμένου κράτους. Το δικαίωμα απέλασης αλλοδαπών εφαρμόζεται ανεξάρτητα αν ο αλλοδαπός βρίσκεται στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους για προσωρινή επίσκεψη ή για μόνιμη εγκατάσταση. Το κράτος έχει τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζει κατά πόσο θα απελάσει αλλοδαπό που βρίσκεται στο έδαφός του, αλλά η εξουσία αυτή θα πρέπει να εξασκείται με τρόπο που να μην παραβιάζονται τα δικαιώματα του προσώπου σύμφωνα με τους διεθνείς νόμους και τις διεθνείς συνθήκες. (*Karaliotas v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1701 και *Moyo and another v. Republic*, ανωτέρω. Βλ. επίσης *Tabalo v. Republic*

(1988) 3 C.L.R. 2353).

5 Σύμφωνα με το Άρθρο 32 του Συντάγματος, καμιά από τις
 10 προνοιες του Συντάγματος δεν εμποδίζει τη Δημοκρατία να
 15 ρυθμίζει διά νόμου οποιοδήποτε θέμα σχετικό με αλλοδαπούς,
 κατά τρόπο που να συνάδει προς το διεθνές δίκαιο. Το δικαίω-
 μα αλλοδαπού να διαμένει στην εδαφική επικράτεια κράτους
 δεν διασφαλίζεται ούτε και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα
 Ανθρώπινα Δικαιώματα. Αντίθετα από το άρθρο 5 (1) (στ) της
 Σύμβασης και το Άρθρο 11.2 (στ) του Συντάγματος με το οποίο
 παρέχεται το δικαίωμα σύλληψης ή κράτησης ατόμου προς πα-
 ρεμπόδιση εισόδου του χωρίς άδεια στο έδαφος της Δημοκρα-
 τίας, ή σύλληψης αλλοδαπού εναντίον του οποίου έγιναν ενέρ-
 γειες για απέλαση ή έκδοσή του, δείχνει ότι επιφυλάσσεται στην
 πολιτεία η εξουσία απέλασης αλλοδαπών από την εδαφική της
 επικράτεια.

20 Το θέμα της εισόδου αλλοδαπών και το καθεστώς παραμονής
 25 του στην Κύπρο, ρυθμίζεται από τον περί Αλλοδαπών και Με-
 ταναστεύσεως Νόμο, Κεφ. 105, όπως έχει τροποποιηθεί από
 τους νόμους αρ. 2/72, 54/76 και 50/88 καθώς και από τους περί
 Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Κανονισμούς του 1972 που
 δημοσιεύτηκαν στο Παράρτημα Γ' της Επίσημης Εφημερίδας της
 Δημοκρατίας υπ' αρ. 980, ημερ. 22.12.1972. Το Κεφ. 105 προϋ-
 πήρχε της Κυπριακής Δημοκρατίας, συνέχισε δε να ισχύει και
 μετά την Ανεξαρτησία, μέσα βέβαια στα πλαίσια του Άρθρου
 188 του Συντάγματος (βλ. μεταξύ άλλων *Georghiou (No.2) v.*
The Republic (1968) 3 C.L.R. 411).

30 Από το άρθρο 10 του Κεφ. 105 και τους Κανονισμούς 9 και
 11 των πιο πάνω Κανονισμών, είναι φανερό ότι έχει δοθεί στον
 Λειτουργό Μετανάστευσης μεγάλη διακριτική ευχέρεια επί θε-
 μάτων εισόδου, παραμονής και εργασίας αλλοδαπών, ευχέρεια
 35 που συνάδει με την κυριαρχία του κράτους (βλ. σχετικά
 40 *Leventis v. The Republic and Others* (1988) 3 C.L.R. 2483,
Amanda Marga Ltd v. The Republic, ανωτέρω). Στην υπόθεση
Karaliotas v. The Republic, ανωτέρω, επιβεβαιώθηκε ότι η δια-
 κριτική εξουσία της διοίκησης να επιτρέπει την είσοδο αλλοδα-
 πών στην εδαφική επικράτεια της Δημοκρατίας είναι πολύ πλα-
 τειά, ενώ η διοίκηση δεν είναι υπόχρεη να παράσχει οποιοσδή-
 ποτε εξηγήσεις για την απαγόρευση εισόδου σε αλλοδαπό για
 λόγους ασφαλείας. Περαιτέρω η σχετική νομοθεσία δεν παρέχει
 στον αλλοδαπό οποιοδήποτε δικαίωμα παραμονής πέραν του
 χρόνου που ρητώς ορίζεται στην άδεια παραμονής του στη χώ-

ρα (βλ. *Moyo and another v. The Republic and others* (1988) 3 C.L.R. 1203).

Στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η απόφαση απέλασής του είναι παράνομη αφού ελήφθη καθ' υπέρβασιν εξουσίας. Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι παραγνωρίστηκε το Σύνταγμα και οι διεθνείς συμβάσεις, καθώς και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και ότι η διοίκηση ενήργησε με πλάνη περί τα πράγματα. Από την ανάλυση της νομολογίας είναι φανερό ότι ο ισχυρισμός του αιτητή δεν ευσταθεί. Από το σύνολο των ενώπιων του Δικαστηρίου στοιχείων δεν φαίνεται να παραγνωρίστηκαν είτε το Σύνταγμα, είτε οι διεθνείς συμβάσεις ή η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Η διοίκηση έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια να διατάξει την απέλαση οποιουδήποτε αλλοδαπού και η σχετική απόφαση, εφόσον ασκείται καλόπιστα, δεν μπορεί να ακυρωθεί από το Δικαστήριο. Στην παρούσα υπόθεση δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ότι η διοίκηση ενήργησε είτε παράνομα, είτε χωρίς καλή πίστη. Ο Λειτουργός Μετανάστευσης εκδίδοντας το σχετικό διάταγμα ενήργησε μέσα στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του και της εξουσιοδότησης που του παρέχει ο περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμος, Κεφ.105 και συνεπώς η απόφασή του συνάδει με την κειμένη νομοθεσία. Περαιτέρω εξέταση του φακέλου της υπόθεσης δεν αποκαλύπτει ότι η διοίκηση παραγνώρισε οποιαδήποτε ουσιώδη στοιχεία. Εξάλλου είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η άδεια παραμονής του αιτητή στη Δημοκρατία είχε εκπνεύσει. Έτσι το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο ο αιτητής παρέμενε στο έδαφος της Δημοκρατίας χωρίς την έγκριση των αρμοδίων αρχών. (*Mohamed v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 2072).

Ο αιτητής ισχυρίζεται επίσης ότι η διοίκηση ενήργησε με πλάνη περί τα πράγματα εν σχέσει με τους λόγους που δικαιολογούσαν την απέλασή του από την Κύπρο. Από το φάκελο που κατατέθηκε δεν φαίνεται να επιλοχώρησε στην απόφαση του Λειτουργού Μετανάστευσης οποιαδήποτε πλάνη. Ο Λειτουργός Μετανάστευσης κατέληξε στην απόφαση να απελάσει τον αιτητή ύστερα από τη σύλληψή του, ενώ επέβαινε με άλλους κλοπιμαίου οχήματος. Έχει τεθεί από τον ευπαίδευτο συνήγορο του αιτητή ότι ο αιτητής θεωρήθηκε από τη διοίκηση ύποπτος διάπραξης αδικήματος, αλλά δεν βρέθηκε ένοχος από Δικαστήριο. Η απέλαση δεν αποτελεί τιμωρία, αλλά διοικητικό μέτρο που συνίσταται στη διαταγή προς αλλοδαπό να εγκαταλείψει τη χώρα και συνεπώς για σκοπούς απέλασης δεν απαιτείται καταδίκη. (*Oppenheim on International Law*, Πρώτος Τόμος, Όγδοη Έκδο-

ση, παραγρ. 325).

Όταν η διοίκηση επικαλείται λόγους ασφαλείας, η διακριτική της ευχέρεια να επιτρέψει ή όχι την παραμονή αλλοδαπού στο έδαφος της Δημοκρατίας γίνεται ακόμα πιο πλατειά. Οι κίνδυνοι στην εσωτερική τάξη και την εθνική ασφάλεια είναι ένας από τους βασικούς λόγους που δικαιολογείται η απέλαση αλλοδαπού. Στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Η.Π.Α. στην υπόθεση **Fong Yae Ting 149** [1893] U.S. 698, 711 τονίστηκε ότι:

"The right to exclude or expel aliens or any class of aliens, absolutely or upon certain conditions, in war or in peace ..... is an inherent an inalienable right of every sovereign and independent nation, essential to its safety, its independence and its welfare."

Στην υπόθεση **Dogan v. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 716, αφού επισημαίνεται ότι επιτρέπεται η απέλαση εργαζομένων στην επικράτεια αλλοδαπών αν καταστούν επικίνδυνοι για την ασφάλεια του κράτους ή παραβιάζουν το δημόσιο συμφέρον ή παραβαίνουν τα χρηστά ήθη, τονίζεται ότι η Κύπρος είναι ιδιαίτερα ευαίσθητη σε ζητήματα που άπτονται της εσωτερικής ή εξωτερικής της ασφαλείας, ιδιαίτερα όταν εμπλέκεται η Τουρκία που αποτελεί μόνιμη απειλή κατά της ακεραιότητας της χώρας.

Η διοίκηση δεν είναι αναγκασμένη να παρέχει οποιονδήποτε λόγο για την άρνησή της να επιτρέψει για λόγους ασφαλείας την είσοδο αλλοδαπού. Όπως είδαμε προηγουμένως, το μόνο δικαίωμα που αναγνωρίζεται σε αλλοδαπό που υποβάλλει αίτηση εισόδου, είναι το δικαίωμα η αίτησή του να εξεταστεί καλόπιστα. Αν η αίτηση αλλοδαπού εξεταστεί καλόπιστα, το Δικαστήριο δεν θα ερευνήσει τους λόγους άρνησης εισόδου, γιατί κάτι τέτοιο έμμεσα θα μείωνε την αρχή της κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητας του κράτους. Πολύ περισσότερο το Δικαστήριο δεν ερευνά τους λόγους κρατικής ασφαλείας, μοναδικός κριτής των οποίων είναι η εκτελεστική εξουσία. (**Karaliotas v. The Republic**, ανωτέρω).

Άλλος ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι η πράξη της απέλασης στερείται αιτιολογίας. Η αιτιολογία διοικητικής πράξης αποτελεί την έκθεση των πραγματικών και νομικών λόγων που οδήγησαν τη διοίκηση στην απόφασή της, καθώς και στην παράθεση κριτηρίων με βάση τα οποία η διοίκηση άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια. Οι αποφάσεις των διοικητικών οργάνων πρέπει να πε-

ριέχουν πλήρη, επαρκή και σαφή αιτιολογία. Η αιτιολογία δεν είναι απαραίτητο να εμφανίζεται εξ ολοκλήρου στο κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά μπορεί να συμπληρώνεται από τα στοιχεία του φακέλου, ενώ ανεπαρκής κρίνεται η αιτιολογία όταν με βάση τα στοιχεία που περιέχει δεν καθίσταται επι- 5
κτός ο δικαστικός έλεγχος (*Δημοκρατία v. Χατζηγεωργίου* (1994) 3 Α.Α.Δ. 574. Βλέπε επίσης *Radway v. Δημοκρατίας*, (1989) 3 Α.Α.Δ. 1164).

Στο φάκελο της παρούσας υπόθεσης υπάρχουν διάφορα στοι- 10
χεία στα οποία το διοικητικό όργανο βασίστηκε για έκδοση της απόφασής του. Εξέταση του περιεχόμενου του φακέλου δείχνει ότι τα στοιχεία αυτά ήταν επαρκή για αιτιολόγηση της απόφασης απέλασης του αιτητή. Υπό τις περιστάσεις είναι φανερό ότι η σύλληψη του αιτητή μέσα σε κλοπιμαίο αυτοκίνητο που έφερε 15
πλαστές πινακίδες, στην αυλή τεμένους, συνιστούν επαρκή λόγο για να διαταχθεί η απέλασή του για λόγους ασφαλείας. Έτσι ούτε και αυτός ο ισχυρισμός του αιτητή μπορεί να ευσταθήσει.

Τέλος ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η μη ακύρωση της πράξης απέ- 20
λασής του θα έχει καταστρεπτικές συνέπειες στις σπουδές του. Η πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης χρήζει αυστηρής απόδειξης. Ο αιτητής θα πρέπει να αποδείξει την ύπαρξη σοβαρού και συγκεκριμένου κινδύνου. Η προσκόμιση μαρτυρίας για την ύπαρξη σο- 25
βαρού και υφισταμένου κινδύνου τονίστηκε τόσο σε αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κύπρου (*Dogan v. Δημοκρατίας*, ανωτέρω, *Kadivari v. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 2924, όσο και σε σωρεία αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Αρ. 12364/86 *Alicihan Kilic v. Switzerland* 30
European Commission of Human Rights, Decisions and Reports 50, February 1987, σελ. 280 και *Bokoko Kalema v. France*, European Commission of Human Rights, Decisions and Reports 53, October 1987, σελ. 254).

Στην υπόθεση *Moyo and another v. The Republic and Others* (1988) 3 C.L.R. 976, η απώλεια προσωρινής εργοδότησης και η διακοπή συμμετοχής σε αλλοδαπό οργανισμό δεν θεωρή- 35
θηκε ανεπανόρθωτη βλάβη. Στην παρούσα υπόθεση, εκτός από τον αόριστο ισχυρισμό ότι η απέλαση θα επηρεάσει τις σπουδές και το μέλλον του αιτητή, κανένα στοιχείο δεν είχε προσαχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, δύσκολα θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί με τα συγκεκριμένα περιστατικά, ισχυρισμός για ανεπανόρθωτη βλάβη λόγω της απέλασής του, αφού σίγουρα η Κύπρος δεν είναι η μοναδική χώρα στην οποία

ο αιτητής θα μπορούσε να εξασφαλίσει κάποια μόρφωση. Σήμερα οι δυνατότητες μόρφωσης που παρέχονται από τόσες χώρες είναι κυριολεκτικά ανεξάντλητες.

- 5 Με βάση όλα τα πιο πάνω βρίσκω ότι η απόφαση του Λειτουργού Μετανάστευσης για απέλαση του αιτητή από την Κύπρο ημερ. 29.3.1994 δεν πάσχει καθ' οιονδήποτε τρόπο και συνεπώς η υπόθεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του αιτητή.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.